สารัช ม่วงสัมฤทธิ์. (2559). **การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.** โครงงานพิเศษทางจิตวิทยา (สาขาวิชาจิตวิทยา). กรุงเทพฯ: คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงงานพิเศษทางจิตวิทยา: อาจารย์อรรควิช จารึกจารีต

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต โดยจำแนกตามเพศ และระดับชั้นปี และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต จำนวน 368 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แบบสอบถาม จำนวน 4 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว พฤติกรรมเชิงจริยธรรม การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบทีแบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Sample) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA or F-test) และการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Correlation Analysis) คำนวณโดยการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มีระดับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71

2. นักศึกษาเพศหญิงมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรม มากกว่า นักศึกษาเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักศึกษาที่มีชั้นปีแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ไม่แตกต่างกัน

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .67

5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .70